

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA

Alapítási év: 1921 - Új sorozat: XVI. évfolyam - 5. szám - 2005. május

Áldott pünkösdi ünnepet kívánunk!

Ünnep jön, pünkösöd. Szeretnénk, hogy ne árnyékolják be a hétköznapok. Vagy, hogy ne múljanak áldásai a pünkösdhétfővel, ne szakadjon el annyira ünnep- és köznap. A szakadék fölé híd kell! Erről szól igei üzenetünk a 3. oldalon. Töredező világunkban **a Szentlélek kiáradása áthidalja a szakadékokat!**

**Köszöntjük az
édesanyákat!**

Figyeljünk rájuk!

Gondoskodó Atyánk olyannak teremtette ezt a világot, hogy mi jól érezhessük magunkat benne. Nemcsak szépséget tárt szemeink elé, hanem biztosította számunkra azt a kapcsolatot, amely az egyik leg-szorosabb lehet két ember életében.

Isten az édesanyának adta azt a kiváltságot, hogy szíve alatt érezhesse egy parányi ember szívdobogását, aki egyszer napvilágra jön. Addig is, talán elképzei, amint először felsír vagy kiejti ajkán az első szót, lehet, hogy első léptei elevenednek meg, majd mint felnőtt ember, mint Isten gyermeke áll előtte...

Míg ezek mind valóra válnak, szívében égő szeretettel óvja, félti, tanácsolja, bátorítja és neveli gyermekét. Mindezt a szeretetet, türelmet és istenfélelmet azért helyezte Isten hívó édesanyák szívébe, hogy Neki engedelmes gyermeket neveljenek és majd egy napon átadhassák az ő oltalmába.

Az édesanyák sem fáradhatatlanok, őket is épp úgy érik próbák és nehézségek, mint minket, vannak „nem szeretem” napjaik, amikor megértésre és csendességre van szükségük. Figyeljünk rájuk! Jobban, mint eddig, mert megérdemlik, hogy egy mosolyt, jó szót, simogatást, segítő kezet kapjanak azoktól, akikért feláldozták kényelmüket.

A legértékesebb, amit adhatunk nekik, a térdeinken eltöltött idő, fohászkova, hogy Mennyei Atyánk adjon erőt hivatásukat teljesíteni és jutalmazza meg őket mindazon áldásaival, amelyeket részükre tartogat.

Hálát adok Istennek mindazért, amit egy édesanya által nyújtott, és hiszem, hogy fenn is elveszi majd jutalmát.

Elekes Krisztina

Illusztráció: „Anya és lánya” – Fodor Anikó és Karolina

Levél anyámhoz

Anyám,
elszakadtam tőled...
Messze kerültem hangod melegétől,
s nem hallom szíved dobbanását...
Anyám,
én messze bolyongok,
az élet értelmét
kívánom a markomban szorítani...
Anyám,
elindultam...
Te sírsz
s én is sírok,
mert nem bölcsít tanácsod,
s nem fog a karod,
ha megbotlok...

Anyám,
a bizonytalanság homálya
öl, butít és téveszt!
Néha csak nem látok kiutat
gondolataim összevisszaságából...
Egy pillanatra eltévedek
saját magam rendetlenségében,
de akkor jön egy hang,
az Isten hangja,
melyet először a te ajkadról hallottam,
tudod, mikor még kebleden
pihentettél...

* Renáta a szilágysomlyói ifjúság tagja,
jelenleg a Budapesti Baptista Teológián tanul.

Anyám,
ne félsz,
mert ez a hang erősebb mindennél.
Mégfogja karom a veszély közepén
s a sötétben, vakító világot nyújt.
Fényémbem nem fáj a múlt,
értékké válik a jelen
s értelmet találok a ködös jövőben!

Király Renáta
'04. nov. 5., Budapest

Bemerítések

Március 27-én kettős ünnepe volt a nagyváradai gyülekezetnek. Krisztus feltámadására emlékezve tavaszi fényben mosolyogtak a nárciszok, és az a hat fiatal fehérruhás is, akik örömmel álltak a bemerítő medence peremén, hogy Krisztussal együtt új életben indulhassanak. A bemerítést Simon József lp. végezte, míg az Ige üzenetét id.Veress Ernő gyergyói lp. tolmácsolta. A fehérruhások Giorgiov Adrián és Simon József lelkipásztorokkal a következő (balról-jobbra): Kulcsár Johanna, Tökölyi Salome, Nagy Irén, Szász Réka, Dénes Renáta és Kulcsár Renáta. Urunk áldása kísérfje az új tagok életét. **Antal Ferenc**

Nagyvárad

Zilah

Bemerítési ünnepély volt húsvét vasárnapján Zilahon. Az imaházunk zsúfolásig megtelt. Zenés áhítattal kezdődött a nap, majd igei tanítással Borzási István testvér, szövetségünk elnöke szolgált. Megható pillanatok voltak, amikor a fehér ruhás testvérek bizonyoságot tettek a bemerítés vizében is. Ezeket hallva újabb fiatalok kötelezték el magukat az Úr Jézus mellett. Imádkozzunk érettük, hogy megmaradhassanak az Úr mellett mindannyian. A bemerítkezettek nevei a következők balról jobbra hátsó sor: Nagy Zita, Szeredai Tibor, Veress Sándor, Szöllösi Attila, Dobrai Hermína. Első sor: Boda Evódia, Budai Lajos lp. és Ladányi Irma. **íjf. B. L.**

Hirdetés

Bibliatanulmány Kiszurdokon

Újra alkalom nyílik magyar nyelvű bibliatanulmányozó tanfolyamra a **Precept Ministries** misszió romániai központjában (fotónkon). Ez a Surduc tó partján helyezkedik el, Temes megyében. Kiváló ellátás mellett évente többször is kélhetes lelki felüdülést is nyújt ez a központ.

Az idén magyar tanulmányra augusztus 1-12 között kerül sor. „**Uram, adj érted égő szívet!**” címmel a második korintusi levél kerül terítékre, mely az „Istenért égő szív anatómiáját” kutatja. Megtudhatod azt is, hogyan erősítheted meg a saját kapcsolatodat az Úrral.

A résztvevők az ellátás árából 50 dollárt kell fizessenek (lejbe átszámolva). Bárkit szívesen várunk, aki ígét szeretne tanulmányozni és közelebb kerülni Istenhez. A tavalyi résztvevők nevében azt mondhatom el, hogy

megérte, hisz új látást kaphattunk Istenről és az Ő ígéről az együtt töltött néhány nap alatt.

Jelentkezni és érdeklődni lehet:

- Hubert Imre: 0745 309 215

- Nagy Adina: 0256 211 908

- e-mail: surduc2005@freemail.hu,

forum: forum.tefi.org

Nagy Adina, Temesvár

Tábort hetek a Hargitán

Június 18-26.	1. gyerekhét
Jún. 28-július 6.	2. gyerekhét
Július 8-16.	3. gyerekhét
Július 19-27.	1. tinihét
Júli. 29-aug. 6.	2. tinihét
Augusztus 8-16	1. ifihét
Augusztus 18-26	2. ifihét

Pünkösöd áthidalja a szakadékokat

Pünkösöd jelentősége főképp azokban a változásokban mutatható ki, melyeket a Szentlélek ajándéka az első hívőkben okozott. A nagy változást a Szentlélek kiáradása hozta. Milyen változások voltak ezek?

Pünkösöd áthidalta a templom és otthon közötti különbséget, mert János Márk édesanyjának házában voltak összegyűlve. Nem kötötte őket többé valamilyen „szent hely”, a templom, mert szentté lett épp az a hely, ahol össze voltak gyűlve. „Mindennap, egyakarattal kitarottak a templomban és megtörték házanként a kenyeret” (ApCsel 2:46-47). Ez is megkülönbözteti a keresztyénséget a többi vallástól. Egy hindu arccal a Gangesz felé nézve kíván meghalni, mert azt hiszi, hogy az egy szent folyó. Egy muzulmán Mekka felé fordulva imádkozik, mert azt szent városnak hiszi. Egy zsidó Jeruzsálem ókori köveit csókolva imádkozik a Siratófalnál, mert azt a helyet véli szentnek. Mások becsomagolják vallásukat a szombatba vagy a vasárnapba, mert azt különbnek tartják a többi napnál. Pünkösöd arra tanít, hogy szentté válhat az a hely, ahol vagy, ha tested a Szentlélek temploma lett. Ő bármilyen hitvány bokrot égő csipkebokorra tehet! Krisztus bölcsője egy jászol volt, az egyházé pedig egy otthon. A Szentlélek ajándéka megszenteli a hétköznapiakat is. Nincsenek többé szent ceremóniákhoz való kötöttségek.

Pünkösöd áthidalta a férfiak és nők közötti különbséget. A százhusz főnyi sokaságban asszonyok is voltak (ApCsel 1:14). Ennek a ténynek hordereje manapság talán már nem jelent szenzációt. De akkor ez hallatlanul nagy dolog volt! Pünkösöd egy szintre helyezte a nőket és a férfiakat az üdvösség szempontjából (Gal 3:28). Nincs különbség többé férfi és nő között, még a tanítványok között sem. Valamikor csodálkoztak, hogy Jézus a samáriai asszonnyal beszélgetett... A hindu vagy a buddhista vallás szerint nem üdvözülhet egy nő úgy, mint nő: férfivá kell újból születnie, hogy üdvözülhessen. A muzulmán világ nőkkel való bánásmódját ne is említsük! Mindezzel ellentétben „ahol az

Úrnak lelke, ott a szabadság”! (2Kor 3:17) Nincs „szent férfinem”: mindenki egyformán testvér. Nincs ún. „szent család”: Jézus családjában ott van a többiekkel. Persze, ez nem jelenti azt, hogy a funkciók felcserélhetők: a férfi és nő szerepe különbözik, de értékük mégis ugyanaz. A Szentlélek tette egyenlővé őket az egy Úr, az egy hit, az egy keresztség által (Ef 4:).

Pünkösöd áthidalta a kiváltságosak és nem kiváltságosak közötti különbséget is. A százhusz főnyi sokaságnak (ApCsel 1:15) egyenlőképpen adatott a Lélek ajándéka, nemcsak a tizenkettőnek! Pünkösöd óta nincsenek fokozatok vagy különbségek. A gyülekezetben nincs hierarchia, sem monarchia, sem anarchia. A Szentlélek az egyes személyek értékét tanítja, tekintet nélkül fajra, nemre, színre, rangra, hivatásra. Péternek el kellett mennie Kornéliushoz „semmi különbséget nem téve” (ApCsel 11:12). A Lélek egyesít: „szívük-lelkük egy volt” (ApCsel 4:32). Nincs többé versengés, hogy „ki a nagyobb” (Lk 9:46). Isten népe között a nézeteltérés, viszály, összeütközés, civakodás – vagy éppen a szakadás – nem a Szentlélek munkája. A Krisztus nem osztódott részekre (1Kor 1:11-13).

Pünkösöd áthidalja az öregek és fiatalok közötti különbséget. Mindannyian kaphatták a Lélek ajándékát. „Ifjaitok látásokat látnak, véneitek álmokat álmodnak” (ApCsel 1:17). A „konzervatívok” és „radikálisok” egyé válnak a gyülekezetben ugyanazon cél érdekében, a Szentlélek munkája nyomán. Pünkösöd áthidalja a szakadékokat. „Péter előállt a tizeneggyel”, pedig kettő sem volt közöttük egyforma. A volt zelóta ott állt a volt vámszedővel. Mi lenne a gyülekezettel öregek nélkül? De mi lenne a fiatalok nélkül? A megfontolás és a kezdeményezés együtt van a gyülekezetben Pünkösöd óta. Ne válasszuk el egymástól! Ne mellőzzük egyiket sem!

Pünkösöd áthidalta a nyelv, kultúra és faj közötti különbségeket. A hindu a szanszkrit nyelvet véli öröknek, ezért azt hiszi, hogy a Védákat nem lehet veszteség nélkül lefordítani. A mohamedán a Koránt tekinti mennyből hullottnak, és azt hiszi, hogy az arab nyelv felülmúlhatatlan. A római egyház a latinhoz ragaszkodik, a keleti a szírhez, a zsidó a héberhez. A nacionalizmus meg a magáét véli felsőbbrendűnek a másikkal képest. Ezzel szemben pünkösöd arra tanít, hogy az evangélium nem magyarkodás és nem is amerikanizmus! Evangéliumot kell vinnünk minden teremtésnek! A keresztyénségnek van kulcsa a fajok és osztályok okozta problémához. Jézus telve volt kegyelemmel (dél-amerikai) és igazsággal (angolszász). A Lélek mindenki számára „haszonra adatik” (Róm 12:).

Pünkösöd áthidalta az anyagiak és lelkiek közötti feszültséget, ami abban látható, hogy megosztották javaikat. Az első hívőknek mindenük közös volt: nem kötötte őket a pénz (ApCsel 2:44-45), a Szentlélek ajándéka felszabadította őket az anyagiak rabsága alól (kivéve Anániást és Safirát). Pünkösöd nem tiltotta a magánvagyon, de az is kiderül, hogy a szükségesen felüli magánvagyon birtoklása mégis keresztyénietlen dolog. Osztogatni kell. A tékozlás és pazarlás világában a Szentlélek megtanít lemondani, meglátni a másik embert és osztogatni.

Következtetésként: vagy pünkösöd, vagy pusztulás! Nem mehetünk előbbre, ha nem megyünk mélyebbre! A változást ma is a Szentlélek ajándéka hozza. Ne maradjunk a zárt ajtók mögött! Az impresszió (benyomás, megtapasztalás) expresszió (kifejezés) nélkül depressziót szül. Szabadítsuk rá az evangéliumot erre a világra! Isten Szentlélekkel teljes embereket keres. A hatalmas világproblémák, mint az Isten-keresés, a bűnből való gyógyulás, az emberi testvériség, a szociális és gazdasági újjáépítés, a világevangelizáció – mind megoldódik, ha a Szentlélek kiárad reánk!

Regionális konferencia az egységről

Több mint ötven személy részvételével zajlott a VIII. Tiszántúli-Erdélyi Lelkipásztori és Evangélizációs Konferencia (TELEK) március 11-13. között Szilágyperecsenben.

A háromnapos rendezvény első két napján előadásokat hallgathattak a jelenlevők a lelkipásztorok és vezetők gyülekezeti egységet munkáló szerepének fontosságáról. Pénteken Papp Dániel tuzséri (Magyarország) lelkipásztor bibliai kifejezések és igei életpéldák által mutatta be *Az Isten embere az egységért* című előadásában, hogy mit kell tennie a lelkipásztornak a gyülekezeti egység érdekében. A *lelkipásztor személyiségének szerepe a közösség egységében* címmel hangzott a második előadás Katona László nagyvarsányi (Mo.) lelkipásztor részéről. „Bizonyosra vehetjük, hogy ha a lelkipásztor az Istentől kapott és megszentelt képességekkel jelenik meg a gyülekezetben

és végzi feladatát, akkor igei légkört tud teremteni. Ezáltal Isten erőinek menedzserévé, sáfárává válik és a közösség egyik jelentős egységmunkása lesz belőle” – hangzott az előadó következtetése.

Szombaton két egyházvezető is megtisztelte jelenlétével az eseményt. Jelen volt Borzási István RMBGySz elnök, illetve Mészáros Kálmán, a Magyarországi Baptista Egyház (MBE) elnökét, aki előadást tartott *Az egyházvezetők lehetőségei a lelkipásztorok és gyülekezetek egységének munkálásában* címmel. Az előadásból kicsengett az a gondolat, hogy a gyülekezet előjárói felülről való bölcsesség által munkálkodhatnak az egységért, és az egységet

valójában Isten Lelke munkálja, mert ő egyesíti azokat, akik Krisztus követői. A másik előadást Pető András magyarországi lelkipásztor tartotta. Az előadás a különböző élethelyzetűek pásztorlásáról szólt, annak érdekében, hogy együttesen a biblikus egységre törekedjenek.

Péntek és szombat este, valamint vasárnap délelőtt különböző gyülekezetekben szolgáltak a vendég igehirdetők, vasárnap este pedig a VIII. TELEK ünnepi istentisztelettel zárult Perecsenben. A zsúfolásig megtelt imaházban a vendég lelkipásztorok három perces bemutatkozó-bizonyoságtévő szolgálata mellett Mészáros Kornél MBE főtákar hirdette Isten Igéjét. „Hiszem, hogy nyílt szívvel ünnepeltünk együtt” – mondotta az igehirdető.

Horváth Ferenc

Rick Warren-konferencia Kolozsvárott

A célvezérelt gyülekezet

Április 6-án a kolozsvári gyülekezet adott otthont a lelkipásztorok találkozójának, akik elsősorban egy előadás-sorozat meghallgatására gyűltek össze.

A nyolc előadást magába foglaló sorozat címe „Egy jól meghatározott céllal működő gyülekezet”. A vetített anyag előadója az amerikai Rick Warren lelkipásztor, aki ezelőtt húsz évvel, mint gyülekezetplántáló indult el Saddleback városában. Ott akkor még nem volt gyülekezet, ma pedig már

22.000 tagnál is többet számlál. Az előadó lelkesedése és hite bátorító és ösztönző volt arra nézve is, hogy Isten ma is hatalmasan cselekszik.

Az előadásokban hangsúlyos volt a gyülekezet céljainak pontos meghatározása.

Az első számú cél az *imádat*, amely által kifejezzük szeretetünket Isten felé.

A második a *szolgálat*, amikor gyakorlati módon szeretem felebarátomat, szolgálók felé ajándékaimmal, és erőforrásaimmal.

A harmadik cél az *evangélizálás*, megosztani a „jó hírt”.

A negyedik a *közösség*, amely által egymáshoz is tartozunk, mint akik részei vagyunk Isten családjának.

„Vedd át a stafétát!”

A Romániai Magyar Baptista Ifjúsági Szövetség megújította vezetését. A gyülekezetek ifjúsági küldöttei elnöknek Veress Efraim lelkipásztort választották, titkárnak Joó Zoltánt és gazdasági titkárnak Bálint Benjámint.

„Vedd át a stafétát!” – ez volt a mottója az Ifjúsági Szövetség 7. Választókongresszusának Szatmárnémetiben, április 1-3. között. A találkozó péntek este kezdődött, az első előadást *A vezető és az imádság* címmel Budai Lajos zilahi lelkipásztor tartotta. A szombatot a következő előadások gazdagították: *A vezető és a szervezés* (Borzási Pál), *A vezető és a munka* (Gergely István), *A vezető és a kitartás* (Budai Lajos). „Nagy ajándék Istentől egy olyan fiatal, aki vezetőként felelősséget érez a saját gyülekezetében levő fiatalok lelki fejlődéséért. Kész tervezni és szervezni, munkálkodni és kitartani még akkor is, ha szívesebben lemondana, vagy másra hárítaná a felelőséget.”

Szintén szombaton hallhattuk a volt RoMaBISz vezetők beszámolóját kétévi tevékenységükről. Borzási Pál elnök, Nagy Kasza Jonatán titkár és Elekes Sámuel gazdasági titkár sokat fáradozott, rengeteg munka zajlott a háttérben. Számos ifjúsági konferenciára került sor az elmúlt két évben, amelyek lelkileg formálták fiataljainkat. Sikerült két missziós konferenciát tartani, 2004-ben Nagyváradon és az idén Temesváron. Tavaly, Temesváron értelmiségi találkozó is volt, és újdonságként a Hargitán lánykonferencia, 25+ Konferencia

Szatmárnémetiben (2003-ban), fiatal házások konferenciája és egy vezetőképző Krasznán. Mindkét év nyarán – Sósóró néven – missziót szerveztek több körzetben is. Kétszer is volt kulcs-vezetőképző, amely négy hétvégét ölelt fel és 20-25 fiatal vett rajta részt.

A RoMaBISz eddigi vezetőinek beszámolójából megtudtuk, hogy viszonylag kevés energiájuk maradt olyan ifjúságokra, ahol nincsenek rendszeresen ifjúsági alkalmak, és a támogatásukra eredményes megoldást találni. A Dünamisz ifjúsági szervezet (Magyarország) sokat segített a Sósóró szervezésében is.

A szombati napot izgalmasabbá tette az Ifjúsági Szövetség új

vezetőinek megválasztása. A választást a Nagy Szövetség részéről Gergely István főtitkár vezette. Jelöltek voltak az elnökségre Veress Efraim és Püskök Dániel, titkárnak Joó Zoltán és ifj. Erdő Endre, gazdasági titkárnak Gere Szabolcs, Bálint Benjámin és Szeredai Ervin. Hetven olyan fiatal volt jelen aki szavazati joggal is bírt. Az új vezetés a következő személyekből áll: ifjúsági elnök Veress Efraim (aki a Baróti körzetben lelkipásztor), a titkár Joó Zoltán (jelenleg Kolozsváron tanul testnevelés szakon), a gazdasági titkár Bálint Benjámin (aki Temesváron egyetemista informatika szakon). Vasárnap az új elnök részéről hallhattunk ígahirdetést. A Zilahi Országos ifjúsági konferencia lesz a legközelebbi rendezvény május utolsó hétvégén.

Imádságainkban hordozzuk őket, hogy az Úrnak áldott eszközei legyenek.

Kelemen Szabolcs, teol. hallg.

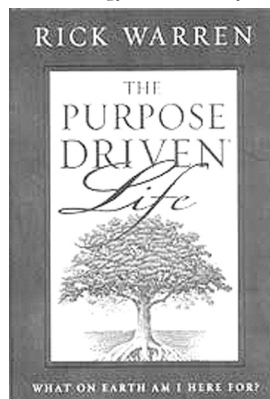
A RoMaBISz vezetősége április 7-én tartotta első munkamegbeszélését Nagyváradon, ekkor készült a fotón (jobbról) Bálint Benjámin, Veress Efraim, Joó Zoltán és Gönczi Géza, mint az ifjúsági lap főszerkesztője.

A céltudatos gyülekezet (folytatás az előző oldalról)

És az ötödik a *tanítványság*, szellemi érettségre segíteni az embereket. Isten egyensúlyt kíván ezeken a területeken.

Továbbá fontos még, hogy ismerjük az emberek szükségait, kérdéseket feltéve nekik, és megpróbálni választ kapni ezekre. A legtöbb ember élete nehéz és gondokkal teli. Ilyen embereket kell bátorítani és megosztani velük az evangéliumot. Szükségük van arra, hogy megtanulják büntudatukat, félelmeiket kezelni, konfliktusaikat helyesen megoldani.

„A célvezérelt élet” –
Rick Warren másik
nagy sikerű könyve

„Ne félemlítsen meg bennünket a lehetetlen helyzet” – mondotta az előadó, mert „ami ma lehetetlennek látszik, az lesz a holnap csodája”. Egy ember kiválóságát és a sikerességét az életben nem az adottságai, a gazdagsága vagy az iskolázottsága határozza meg igazán, hanem az, hogy mi tudja elbátortalanítani. Miközben Krisztust szolgáljuk, meg kell tanulnunk, hogy mindig „túl korai kiszállni”. Soha sem vesztes valaki addig, amíg fel nem adja, mert „a kemény idők nem tartanak sokáig, a kemény emberek viszont igen”.

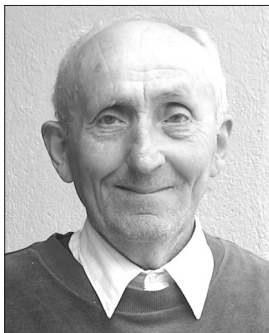
Az előadó élete fő célját az ApCsel 13,36 szavaival határozta meg „Dávid Istent szolgálta a maga nemzedékében”, kívánsága az, hogy ezt élete során és a végén is elmondhassa. Ez a mi óhajunk is, amit szeretnénk megélni. Hiszem, hogy ezek az előadások sokakban új tüzet, új odaszánást és lelkesedést ébresztettek.

Székely Béla, teol. hallg.

Történetek a háborúból és a fogságból

„Hogy szeretett engem Isten annyira?”

Zsigmond József 22 évesen, 1942-ben vonult be magyar katonának. Margittán, a nehéz-tüzéreknel kapott kiképzést. A frontra '44.

április 10-én kerültek ki. A mai Ukrajna területén, egy Kolomia nevű helysénél voltak az első ütközeteik. Az oroszok

nagy erővel támadták őket, de nem tudták áttörni a frontot.

Egy hívő bajtárs eleste

Egy erdős helyen voltak a tüzelőállásaink. Épp felhozták az ebédet a figyelő részére, ott voltak a parancsnokok is, amikor váratlanul megtámadták a figyelőt. Amint védekeztünk kicsaltak bennünket egy tisztásra. Egy nagy fa tövében feküdtünk a Budai Ferivel (Szilágybagosról), ő volt balkéz felől, én jobb kéz felől. Velünk szemben egy nagy karácsonyfa, azok arra mászhattak fel. Mondom neki: „Ne mozdulj, mert lőnek a fáról”, mert láttam, hogy a sűrű ágakat verte a golyó, de elvesztette a lélekjelenlétét, és kiugrott. Két tüdőlövést kapott, meg a lábaszáráról lemetszették a húst. Verte rám is a földet a golyószóró, de nagyon lapultam. Amikor megszűnt a tűz, felvettem Ferit a hátamra és vittem hátra. Gondoltam, hátha megmentem, mert adtak kötszert, de már nem lehetett. Vagy 20 percig tartott a szenvedése. Akkor aztán feljött a tüzelőállásból a testvére Lajos. Levittük, át kellett mennünk egy folyón. Majd deszkából összeszegeztünk egy koporsó-formát, és eltemettük egy útkanyarban, ahol magasabb volt a part, mintha most is látnám.

Visszavonulás

'44. őszén gyűrűbe kerültünk. Így aztán az egységünk egyik része tartotta a vonalat, a másik pedig vonult vissza. Pozsonyig kinyitottuk az utat. Tovább már nem tudtunk menni, elfogyott a lőszerünk, elfogyott mindenünk. Ott aztán meg kellett adjuk magunkat. '45. április elseje volt, húsvét első napja, nagyon emlékszem rá, és mi gyalog mentünk Pozsonytól Komáromig. Éheztünk, éjjel kint aludtunk a szabadban. Az oroszok sürget-

tek, és ámtígtattak is, majd Észak-Komáromban adnak igazolványt, és mindenki mehet haza. Bejutottunk a várba, 14 ezer ember. Ott kiverték a benzines hordó alját, még ki sem mosták, hanem úgy főztek benne... szégyellem is mondani, hogy milyen ennivalót.

Útban a fogság földjére

Egy hónapig voltunk a komáromi várban. Nem szabadult onnan meg senki. A szerelvények mind vitték a foglyokat ki orosz földre. Virágzott az akácfa, amikor minket is vonatra raktak. Ramnicu Sarat-ban áttettek a szélesebb vágányra. Nagyon sokáig mentünk. Nem adtak vizet sem. Adták azt a száraz cibakot, de nem tudtuk volna megenni, mert olyan száraz volt – víz nélkül – majd megvesztünk. Mikor kivagonírozta, olyan gyengék voltunk, hogy nem tudtunk járni, tiszta meztelen volt ott már mindenki, június lehetett, nagy meleg.

Három évig szénbányában

Oroszország északi részére vittek, egy Bogorod nevű helység közelébe. Ott már láttuk, hogy ez a vég. Mondtuk is: na, innen soha nem szabadulunk meg. Láttuk azt a sok tornyot, a liftet, amivel hordják fel a szenet, na te, nézd, ide jó helyre jöttünk, mennyi templom torony van ott. Sírtunk, mint a gyerekek, és búsultunk. Én a 72-es számú bányában dolgoztam. Egy kerek évig nem borotválkoztunk, nem mosakodtunk, tessék elgondolni, hogy mi volt ottan... nem is ettünk jól, és neki kezdett a nép hullani.

Menj és keress eledelet!

Mondhatom, hogy engem a Jóisten nagyon szeretett ott is. Egyszer álom által megmondta nekem, hogy „eridjél és keressél eledelet”. Én akkortól nem is tudtam aludni, alig vártam, hogy megvirradjon. Elindultam és koldultam. A többiek féltek valahova is elmenni, de engem a Jóisten megsegített. Tudtam egy kicsit oroszul is. Kenyeret azt nem kaptam, mert az a civileknek sem volt, csak egy-egy krumplit, egy céklát, vagy murkot.

Megyünk haza!

Azt mondja nekem egyszer az őr, mert igyekeztem mindig mellette lenni, hogy tanulgassak oroszul: „te, neked elmondom, csak ne árulj el, a hadisarc, amit ti dolgoztok, az már '47-

Hatvan évvel ez előtt,
'45. május 9-én fejeződött be a
2. világháború. Ebből az
alkalomból kérdeztünk
két idős testvért:

Zsigmond Józsefet Pecsénből,
és **Balla Zoltánt** Szilágyballáról.

ben lejárt, el van törölve, '48-ban ti már pénzes munkások vagytok”. Attól kezdve felbátorodtunk, másként álltunk a munkához, és próbáltuk valahogy követelni is, hogy nem kell nekünk pénz, hanem engedjenek haza: „poigyom domoj” – megyünk haza! Még az utolsó nap is levittek, de nem dolgoztunk. Láttuk, hogy ott áll a két vagon. Annyi maradt abból az ezer magyar fiúból, már kettőbe is bele tértünk, a többiek elpusztultak.

Hazaérkezés

Azt sem felejttem el, amikor beérkeztünk Somlyóra. Hétfő reggel volt, augusztus 25. Amikor elment a vonat, a somlyói barátommal megcsókoltuk a sínt. Csak néztek bennünket: „hát maguk mit csinálnak?” Mondjuk, hogy '42. október 5-én éjjelben itt ültünk fel, és '48-ban augusztus 25-én Szibériából most érkeztünk vissza, méltó, hogy megcsókoljuk ezt a sínt, hogy még egyszer haza érkeztünk. Még ők is megkönnyezték, hogy csak ketten érkeztünk haza, mikor nem is tudom hányan mentünk el Somlyóról katonának.

Befejezés

Zsigmond Józsefnek már csak a nagyon idős édesanyja élt akkor, meg a testvérei. Elkezdte civilben az új életet, gazdálkodáshoz fogott. Októberben meg is nősült, azt a lányt vette el, akivel Somlyón a hazaérkezése napján legelőször találkozott. 49 évet éltek házasságban. Két gyermekkel áldotta meg őket Isten, és mostanra már öt unokával, valamint négy dédunokával szaporodott a család. Felesége - Irén - hét évvel ezelőtt költözött az Úrhoz. „Sokszor elgondolom” – mondja a beszélgetés végén Józsi bácsi -, „hogy szeretett engem a Jóisten annyira? Nem voltam én sem jobb azoknál, akik nem jöttek haza... Mint ahogy az a kis ének mondja: nem tudom, miért szeret engem az Úr? ...Én sem tudom”. Mikor ezeket mondja elneveti magát, de a sírás is fojtogatja. Ez év március 28-án töltötte a 84. évét. Amikor felkerestem, épp a kertből jött be, fákat és szőlőt metszegetett.

Sokszor megérezttem, hogy gondja van rám

Balla Zoltánt is Kolomia helysége-nél vetették be a frontra, '44. május 5-én, de május 9-én megsebesült, a jobb karján darabos törést és bal oldali

tüdő lövés kapott. A debreceni, majd az újvidéki kórházban ápolták és augusztusban haza került. A zilahi lakatnyában szolgált tovább,

de október 2-án újra bevagonírozták, és elvitték a német határszélre, Körmendre. Karácsonyig csendesen telt az idő, de hirtelen egy „önkéntes” zászlóaljba viszik Tapolcára, ahol távbeszélős kiképzést kap. A 60 fiú közül az első három között végez, de jönnek az oroszok, a zászlóalj feloszlik, és beolvadnak a 26-os gyalogezredbe. Újra a fronton szolgál egészen '45. márciusának a végéig.

Kísérlet a szabadulásra

Zürzavar volt már akkor a fronton. Ekkor találkoztam össze egy atyafival Hadadról, Véniger Gyurinak hívták. Azt mondja, gyere, én tudok németül, menjünk Németországba, addig megyünk, amíg találkozunk az angolokkal. Rendbe van, mondom. Eljutottunk Grácig, az egy határváros volt. Ott álltunk egy lápos helyen, meglapultunk a fűzfásban, mert elkezdték bombázni Grácot, úgy hullott a bomba mint a záporosó. Na, mondom, Gyuri testvér, én tovább nem megyek. Végigjöttem Magyarországon, nem haltam meg... Gyere, gyere, mondja, mert így lesz, meg úgy lesz. Aztán nem mentem én tovább véle. Elköszöntünk, megcsókoltuk egymást, ő elindult Németországba, én visszajöttem Magyarországra. Sajnos nem került haza az a fiatalember, odaveszett.

Lengettük a „békezászlókat”

Elindultam visszafelé, de nagyon féltem, mert jöttek ezek a német lovasok, az SS-ek, és lőtték le, akit láttak, hogy jön hátrafelé. Egy nagyon mély sánchoz értem, kicsi víz volt benne, és a száraz részen egy kis kazal széna. Abba belebújtam nagypénteken, és húsvét első napja reggelén jöttem ki. Gyönyörűen sütött a nap, és csend mindenfelé. Na, most mit tudjak én csinálni egyedül, ennivalóm sem volt.

A falu üresen állt, mindenki elmene-kült. Aztán a közeli dombtetőn egy kicsike erdőt vettem észre, hát, gondoltam, tartok oda. Egy tűzérosztály húzódott ott meg, magyar katonák, teljes felszereléssel, ágyúkkal. Mikor odamentem, jó hogy jöttél bajtárs, éhes vagy, de még mennyire. Jól laktunk, és jöttünk visszafelé. Hamarosan feltűntek az első tankok, mi aztán amennyi kapcát meg zsebkendőt csak tudtunk, azt mind kitűztük, lengettük feléjük.

Fogságban

Jöttek az orosz GPU-sok és hajtottak bennünket gyalog Jánosházára, ott már voltunk vagy húszezren. Onnan aztán naponta küldtek egy-egy szerelvényt Oroszországba, kétezer emberrel. A vonatunk átment Temesváron. Ott kidobtam egy levelet, és ráírtam, hogy aki megtalálja, legyen szíves küldje el a megjelölt címre. És hazaért a levél, valaki által megkapta a családom, úgyhogy tudták, nem haltam meg a fronton, hanem kivittek Oroszországba. Konstancán hajóra ültünk, sok ezer fogoly és katona. Novoroszisz-nál kihajóztak, és tovább vittek a Kaukázusba, egy Krapotkin nevű helységbe. Ott építkezésnél dolgoztunk, de nem kegyetlenkedtek velünk felettébb. Annyi kenyeret kaptunk mint a civilek, 60 dekát egy napra, csakhát olyan nehéz volt, csillogott benne a víz.

Amit a kenyér mellé adtak

Mi korpa-levesnek hívtuk. Teljes őrlésű lisztet főztek vízben, meg mindenféle „gazt”, krumplit igen ritkán. Előfordult, hogy munka után elvittek krumplit pucolni, és nehogy valaki egyet is befaljon belőle, az őt ott állt az asztal végén. Volt második fogás is: kása, mindenféle kása: köles, árpa, meg kukoricakása, csak vízbe megfőve, sőt tettek bele, de egyebet nem. Néha kaptunk halat, de nem is halat, hanem hal fejet, meg ikrát.

Megmenekült a biblia

Vasárnap volt. Elővettem a bibliámat és a barakok mögé mentem, ott olvastam, elmélkedtem meg imádkoztam. Egyszer csak látom, hogy jön az orosz tiszt, kerülte körbe a tábort és ellenőrizte a drótkerítést. Na, gondoltam, most a bibliámat elveszi. Mert havonta kutatást csináltak, olyankor mindent bent kellett hagynunk a barakban, sorba állítottak, megtapogattak. Nekem volt egy katona-

köpenyem, valaki kitoldta a zsebet, olyan hosszan, hogy leért a térdemig, abban sikerült megmenekíteni a Bibliát. Volt úgy is, hogy beletakartam a homokba. Na, a tiszt jött, hadnagyi rangban volt, aztán azt mondja, adjam oda a bibliát. Megnézte, aztán összetette a kezét, és az ég felé tekintett, majd kérdően rám nézett. Igen, intettem a fejemmel. Ekkor visszaadta a bibliámat.

„Haza fogsz menni!”

Ez még a fronton történt, telefonszolgálatos voltam. A német tűzerek egész éjjel ágyúztak. Hajnal fele csend lett, a fiúk aludtak, de nekem vigyáznom kellett. Elővettem a bibliámat, és arra gondoltam, hogy azt a zsoltár-részt szeretném elolvasni: „én Istenem vagy te, jó reggel kereslek tégedet”. És ahogy kinyitottam a bibliámat, hát egyből rányitottam. Letérdeltem a székem mellé, az olyan mélyített volt. Egy szót nem tudtam szólalni, potyogtak a könnyeim, annyira, hogy megálltak abban a kis mélyedésben. Egyszer aztán azt mondtam: „Uram, azt szeretném tudni, hogy mi lesz énvelem itt?”. Ekkor tisztán hallottam egy hangot: „Haza fogsz menni”. Ebben a hitemben soha nem rendültem meg, hittem, hogy ez lesz, és ez is lett.

Végre itthon!

Dolgoztattak aztán minket több fele is: kapáltunk kukoricát, egyszer a vasúthoz osztottak be. '47-ben már úgy volt, hogy engednek haza, de még egy évre elvittek a bányába – Novosákt (sákt: bánya) nevű városba. Ott már kaptunk egy kis fizetést is, amit aztán ennivalóra költöttünk. '48. október 2-án indultunk haza, salopétanadrágban és blúzban, bakancsot, kucsmát, meg köpenyt is adtak, de nem volt semmi útibatyunk. 18 napig jöttünk, tehervonaton.

Befejezés

Miután haza jött, gazdálkodni kezdett. A következő év márciusában megnősült, felesége Borbála (75), két leányuk és egy fiuk van. Zoli bácsi március 8-án töltötte a 83. évét. „Nem volt könnyű életem” mondja, „de a Jóatya velünk volt, és sokszor megérezte, hogy gondja van reánk”, és elfogódik a hangja, könnybe lábad a szeme. Mit tehetek még az elmondottakhoz? Az isteni gondoskodás jele a Zoli bácsi jó erőnléte is, hiszen a kertben foglalatostkodott, mielőtt leültünk volna beszélgetni.

Szilágyi László

Megtérésem története

Nevem Kapás Lajos, református családban nevelkedtem Temesváron. Szüleim sok mindent megengedtek (igen sokat). Elkezdtem járni szórakozó helyekre, legtöbbit diszkóba, ahol sok barátot szereztem, és belekeveredtem egy bandába. Itt a jelszó az volt, hogy még többet szórakozni, viszont ehhez több pénzre volt szükség. Ez megkövetelte, hogy lopjunk.

Aztán jött egy nagy változás, amely meglepetést okozott nekem is és a barátaimnak is, mert a családom úgy döntött, hogy a nagymamámmal nekem ki kell költöznöm falura, Kibédre. Ez nagyon rossz volt, mert össze voltam már szokva a barátaimmal. Nehéz volt az új környezetbe beilleszkednem, mégis jó volt, mert elszakadtam a rossz barátaimtól.

Falun talán erkölcsösebbek is az emberek, nincs annyi lehetőség a bűnre. Ez valamelyest jó hatással volt rám, én is kezdtem megkomolyodni. Kezdttem járni rendszeresen templomba, konfirmáltam, de újból neki fogtam diszkózni, így rossz barátok közé keveredtem. Beleszerettem a kártyázásba, később a pókerezésbe is nagyon belemerültem. Ez tetszett, mert ezáltal pénzhez jutottam sokszor, amit bulizásokra költöttem. Fizettem a haveroknak, ezért ők felnéztek rám, és fontosnak kezdtem érezni magam. Ezáltal még nagyobb kedvet kaptam az ilyen fajta pénzszerzéshez, annyira, hogy sokszor éjszakánként is gyakoroltam otthon, hogy minél többször nyerhessek. Nyilván a csalásokat tartottam szem előtt, hogy minél többször átverhessek másokat. Ennek következtében a kártyázások verekedésekbe csaptak át. Sok időt töltöttem futballozással is, amit nagyon szerettem, és így is több barátot szereztem magamnak.

Egy nap arra lettem figyelmes, hogy a pályán egy idegen fiú próbálkozik barátságot kötni az ott levőkkel. Így elkezdtünk ketten beszélgetni a futballról, és egyebekről, de rövid időn belül meghívást is kaptam egy keresztyén táborba a Hargitára. Ami előre meglepett, és időpazarlásnak tartottam, nem tudván még azt, hogy életem legfontosabb és egyben legjobb döntése lehet.

Illusztráció: fiatalok tavaly nyáron a bölöni falumisszióban

Néhány nap múlva újra rám kérészt konkrétan elmondva, ami ott fog történni abban az ifjúsági táborban. Újra visszautasítottam az ajánlatot, de nemsokára, látva a fiú kitarását, igent mondtam neki, gondolván, hogy csak megéri a lányok társaságában szórakozni.

Egy hétfő délelőtt érkeztünk a Hargitára, nagy meglepetésemre volt, amit ott láttam. Na aztán ez egy paradicsom, gondoltam, ami a lányokat illeti, és már neki is fogtam kiszemelni magamnak néhányat.

A gondolataimat megzavarta a csengő, ami jelezte az istentisztelet kezdetét. Furcsán éreztem magam az ott történetek közepette, mivel még ilyenben nem volt részem. Hiába szólt az ige Dávidról, hogy ugyan ő megállhat Isten előtt, mert minden érdemtelenisége ellenére Isten szíve szerint való ember volt, de mi vajon hogyan állunk meg ő előtte!

Az ige szólt, az énekek hangzotak, gondolataim ide-oda szárnyaltak. Volt mikor az ige megérintett, de elhessegettem magamtól, arra alapozva, hogy az én életemhez másnak semmi köze.

Teltek a napok, és gondolataim, érzéseim nagyon váltakoztak. Én magam sem tudtam, hogy hol fogok kikötni. „Szívemet átadom én” – felhangzott az ének a harmadik estén, amelybe én is belekapcsolódtam. „Könyörög lelkem új életért” – ennél a sornál úgy éreztem, hogy ez

tökéletes valóság, később jöttem rá, hogy Isten Lelke ebben a pillanatban megérintette a lelkemet. Ez az érintés sírásban és zokogásban nyilvánult meg. Ezen az estén világossá vált előttem az új élet fontossága, amit az énekből és az igehirdetésből értettem meg.

Tehát így döntést hoztam arra nézve, hogy elfogadom az Úr Jézust mint személyes Megváltómat. Imában megvallottam bűneimet, bűnbocsánatért könyörögve és elhatározva, hogy búcsút mondok a pókernek, lányoknak, verekedéseknek, diszkónak és sok más bűnös dolognak.

Azóta rendszeres látogatója és bemelegítő tagja vagyok a kibédi gyülekezetnek, ahol nagyon sokat fejlődtem. Sok minden világossá vált előttem, és igyekszem az Úr tanítása szerint eljárni a mindennapi életben. A misszió az életem egy fontos részévé vált, ami nem könnyű ugyan, de mégis boldogság, öröm, amihez egy csodálatos ígért fűződik: „Menjete... és én veletek vagyok a világ végezetéig”.

Egyre inkább meg vagyok győződve, hogy az Úrnak még sok csi-szolnivalója van rajtam, de ígéretet kaptunk arra nézve, hogy aki elkezdte bennünk a jó munkát, az be is fogja fejezni a Krisztus Jézus napjára.

Kapás Lajos, Kibéd

Helyreállítás

Visszatértem újból oda,
Ahonnan elhívott a Mester.
Bús tehetetlenségem visszaűzött.
Erőtlen karom mindhiába
Nyúlt az üres háló után.
Semmi. Semmi. És újból semmi.

Reggel szólt ismét a szelíd hang.
„Vesd ki újra a hálód.”
Kivettem, de kivonni nem bírtam.

Leült mellém ismét csendesen,
És beszélt hozzám, mint régen.
Fájdalmasan hasított szívembe
A kijózanító, szívet átható kérdés:
„Szeretsz-e engem?”
Válaszom kész volt,
– Hisz mindig volt mindenre feleletem,
Még akkor is,
Ha hallgatnom kellett volna.-
„Igen, Uram, Te tudod, hogy szeretlek.”
Csak csendben nézett,
És ismét kérdezett,
Újra, és újra...
Megértettem.
Már nem tolongtak a szavak.
Magamba néztem.
Szomorúan kellett ajkamon a szó.
„Uram, Te mindent tudsz.”

Tudod, hogy a vágy, az akarat
Ott van bennem olyan sokszor,
Mégis annyiszor mást teszek.
Sokszor erőtlennek érzem magam,
De köszönöm, hogy megerősítesz.
Köszönöm, hogy újra jössz,
És helyreállítasz,
S habár méltatlan vagyok,
Újra munkát bízol rám.

(2005. márc. 28.)

Kiss Adina, Margitta

*Legyen béke a földön! –
– a béke „soknyelvű” oszlopa
Beszterce központjában.
Fotó. Sz*

Jegyzet

Helyesírás

Bosszankodom a helyesírási hibák miatt. Nagyon bosszantó, ha egy sajtótermékben hemzsegnek a helyesírási hibák. Legutóbb viszont azért bosszankodtam, mert egy nagyszabású istentisztelet előre elkészített és kinyomtatott programlapján fedeztem fel néhány vaskos hibát. Jó lett volna jobban odafigyelni a helyesíráásra, főleg azért, mert az említett tájékoztató anyaországi szolgáltatók részére készült. Persze tudom, hogy nem vagyunk tökéletesek. Azt is tudom, hogy Isten még hibáinkat is felhasználhatja embertársaink érdekében. Éppen az említett istentiszteleten hangzott el egy bizonyos ajkáról, hogy az alkalomra készített ének-füzet egyik énekének címe is elírást tartalmaz. Isten azonban épp az elírás által szólt hozzá. Egy ideje ugyanis azzal a kérdéssel vívódik: beálljon-e a teljesidejű lelkimunkába? Most azonban világos lett számára a válasz. Az ének címe ugyanis: Halld, Krisztus hív, jöjj énhozzám. Az elírás szerint pedig: Hadd (vagyis hagyd, ha) Krisztus hív! **Horváth Ferenc**

Akik hazamentek

Id. Erzse Jenő 1910. február 18-án született Brassóban egy hétgyermekes család ötödik gyermekeként. Édesapja, id. Erzse István az 1905-ben megalakult önálló brassói magyar baptista gyülekezet alapító tagja volt. Szülei mezőgazdasággal és kertészkedéssel foglalkoztak. Noha erőteljesen vonzódott a zene, főként az egyházi zene iránt, szülei kívánságára, az akkori közfelfogásnak engedve iparos lett: bádogosságot és víz-gáz szerelést tanult. A családban rendszeres volt a bibliaolvasás, a családi áhítat. A gyülekezeti imaórákat, istentiszteleteket rendszeresen látogatták. Erzse Jenő Jézus Krisztust fiatalon szívébe fogadta, Ilonka Mihály lelkipásztor merítette be. A zene iránti vonzalma nem lankadt, magánszorgalomból megtanult harmóniumozni, és a brassói Városi Zenekonzervatóriumban a jeles szász zeneszerzőnél, Paul Richternél tanult összhangzattant és zeneszerzést. A tanult ismeretek birtokában műkedvelői szinten számos jól sikerült vallásos énekkari művet szerzett. Ezek egy részét be is mutatta a brassói magyar baptista gyülekezet énekkarával. Az énekkarnak időszakosan vezetője és oktatója volt Sebestyén Sándor és Józsa István mellett. A második világháború alatt a brassói magyar baptista közösség vezetője volt, majd a háború után a gyülekezet vezetőségi tagjaként szolgált Ilonka István lelkipásztor beiktatásáig. Az '50-es években a brassói gyülekezet új imaházat épített. Hasznos és bölcs tanácsaival valamint kemény kétéves munkával az építkezésben tevékenyen kivette részét. Segítőkész keresztyén volt. Felkérésre hosszú időn át a brassói román pünkösdista gyülekezet énekkarát nevelte és irányította. Az idő múlásával mind fizikai, mind lelki ereje megcsappant. Élete utolsó évtizedét a fia családjával töltötte szobafogságra ítélve. Ezalatt az idő alatt sem hagyott fel a Biblia és más keresztyén irodalom tanulmányozásával. Haláláig hűséges olvasója volt a Szeretnek, a Békehiánoknak és az Üdv Üzenetének. Az Úr március 28-án, a feltámadás ünnepének második napján, életének 96. esztendejében szólította haza. Hosszú, örömkömben és szenvedésekben bővelkedő életét az Istenben való hit és bizalom jellemezte. Gondos édesapa, szerető nagyapa és segítőkész jóbarát volt. Temetése március 30-án volt Nagyszébenben. *Összeállította: ifj. Erzse Jenő*

Gyászos hangulatú virágvasárnapja volt a hegyközszentimrei gyülekezetnek március 20-án. Noha érett korban, közel 84 évesen, mégis meglepő hirtelenséggel távozott közülünk **Alafi Imre** testvérünk, akiről még nemrég örömdetes hírt közöltünk e lapban házasságuk 50. évfordulójáról. A megtett életútja legsötétebb szakasza az orosz fogságban eltöltött öt év volt, amit mintegy többszörösen kárpótolt az ezt követő 51 évi csendes és békés házaselete. Élete nagy részét reformátusként, majd utóbbi nyolc évét baptista hitvallóként élte meg. Temetésén ifj. Szabó Mihály, mint körzeti lelkipásztor és a

család közeli barátja szolgált, a Jel 7,9-17 versek igazságai alapján hirdette, hogy e földi élet nyomorúságai után odaát megnyugvás vár azokra, akik ruháikat megmosták és megfehéřítették a Bárány vérében. A gyönyörű tavaszi idő mellett vigasztalásul szolgáltak a helybeliek énekei és az ogona akkordjai is. *ifj. Lukács Gyula*

Nagyfalu: Február 9-én temettük **Torkos János** testvért. Testvérünknek a Teremtő 66 évet adott itt a földön. A felesége Pirokska, fiai János és Csaba, unokái és a gyászoló gyülekezet részére Isten vigasztaló ígét Kabai János és Szekrényes Pál testvérek hirdették. A mi kegyelmes Istenünk töltsön be minden hiányt, és adjon békességet a gyászolók szívébe!

Nagyfalu: Március 12-én temettük **Szabó Ferenc** testvért, akinek a Teremtő Istenünk földi életét 61 évre határozta meg. Özvegyen maradt felesége és két fia Róbert és Dávid részére Megváltónk áldását kívánjuk. A temetésen Isten ígét Giorgio Adrián és Szekrényes Pál lelkipásztorok hirdették. Urunk vigasztalása legyen a gyászoló családon.

Szilágyosomlyó: Március 4-én kísértük utolsó útjára **Balogh (Kulcsár) Erzsébet** testvérnőnk, akinek Teremtő Istenünk 71 évet adott itt a földön. Házasságban 37 évet élt, amelyből két gyermekük Erzsébet és István származik. Testvérnőnk 14 évet élt özvegységben, az utolsó nyolc évet súlyos szenvedésben és betegségben. Istenünk vigasztaló és bátorító ígét Nagy István, Borzási Pál és Szekrényes Pál lelkipásztorok hirdették. Szilágyosomlyóról a széplaki temetőbe vittük testvérnőnk földi maradványait. Istenünk vigasztalása és áldása legyen az utódok életén.

Szilágybagos: március 14-én kísértük el utolsó útján **Almási (Eszes) Anna** testvérnőnk. A Teremtő 83 évet adott neki itt a földön. Házasságban 15 évet élt és négy gyermeket nevelt: Sándor, Anna, Gizella és Klára. Életének többi részét, azaz 40 évet özvegységben élte. A temetés alkalmával Isten vigasztaló és hitet erősítő ígét Eszes Zoltán, Rádi Gyula és Szekrényes Pál hirdette, a bagosi gyülekezet énekkara és zenekara pedig a háznál, az úton és a temetőben is szolgált. Isten vigasztalása és békéje legyen az utódokon. *A nagyfalui körzet gyászjelentéseit összeállította: Szekrényes Pál*

Perecsenben 2005 február 20-án vettük körül **Sajtos Miklós** testvérünk koporsóját, akit mennyei Atyánk 72 esztendővel ajándékozott meg. A Gyászistentiszteleten a népes hallgatóság és a gyászoló család előtt ígét hirdettek Király Tibor és Nagy István lelkipásztorok az I.Móz 24: 56, I.Móz 50:24/b, Luk 15:35-37, 40 alapján.

Perecsenben 2005 április 8-án kísértük utolsó földi útjára Debre Márton testvért, akit az Úr 72 éves korában szólított magához a szenvedés hazájából. A nagyszámú gyászoló család és hallgatóság előtt Isten vigasztaló és életet átformáló ígét Nagy István lp, és Balla Béla gyűl. vén, hirdették az Ézsaiás 40:1-11 és Jób 19:25-26 alapján. Mind a két alkalommal a helybeli ének-zenekar felemelő szolgálatot végzett. **NI.**

Istenünk vigasztalja a gyászolókat!

Köszönjük!

Teológia

Köszönetet mondunk azoknak a testvéreknek és gyülekezeteknek, akik adományaikkal támogatták a Teológiát: kémeri gyülekezet – élelem, szatmári női kör – élelem, Bancsov Károly, Nagyvárad – élelem. *Isten áldását kívánjuk minden kedves támogatóknak!*

Fülöp Lajos, gondnok

Kettős aranymenyegző

Mezőveresegyháza

Isten kegyelméből két házaspár életében is láthattuk Isten hűségét Mezőveresegyházán.

Jobb oldalon **Orbán János** és felesége **Erzsébet**. Bal oldalon **Orbán Márton** és **Anna**. A két házaspár csupán névrokon. *Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete.* Nagyszülők, gyerekek és unokák, rokonok, lelki testvérek együtt adtunk hálát az Úrnak testvéreink családi életéért.

Kis-Juhász Vilmos

Elnézést kérünk az elírásért!

Az áprilisi lapszám „Akik hazamentek” második híradása helyesen a következő: Sok testi és lelki szenvedés után február 11-én az Úr magához szólította **Szabó Katalin** szatmárnémeti testvérnőt, aki 57 évet kapott Istentől. (a szerk.)

Túrmezei Erzsébet

Szeretnék hidat verni

(Kurt Rommel után németből)

Szeretnék hidat verni békén,
ahol a harag árkot von...

Átnézni mások kerítésén,
átlépni válaszfalakon.

Szeretnék kezet adni bátran,
ahol öklöt látok még.

Öregek, ifjak válságában
keresem békeség jelét.

Nem a holdat vágyom elérni,
csak ellenségem ajtaját.

Mert rajtam áll békében élni,
nem kezdve háborút, viszályt.

Uram, adj erőt, hidat verni,
az első lépést kezdenem!

Bízni a hídjaidban s merni!
Indulok. Jöjj és légy velem!

Kárász Izabella

Szeretném, ha várna megint

Este lenne, csillagvilágos.

Valahol aludna a város.

Mennék haza, mint annyi máskor,

De – virágozna az akác-sor.

Lépésem könnyű lenne, gyors.

Rohannék, szállnék angyalszárnnyon,

Nehogy nagyon sokáig várjon.

Szeretném...

Milyen keveset, milyen sokat!

Ki nyitja ki a hantokat?

Ki hozza vissza az időt?!

Ki érti, milyen szép az este

Mikor megyünk haza sietve,

Hazavár minket jó anyánk

Meleggel, hittel, biztatással...

S amíg az élet partja int:

Szeretném, ha várna megint!

Új címek

Papp Levente

B-dul 1848. nr. 73/32

Tg. Mures

Tel.: 0742 220 901

Papp Dezső lp.,

Tel.: 0259 260 911, 0359 41 41 63

papp.dezso@gmail.com

id. **Szabó Mihály** ny. lp., 0259 478 401

Szeretet

- A romániai magyar baptisták lapja.

Alapítási év: 1921. Kiadja a ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTA GYÜLEKEZETEK SZÖVETSÉGE

410050 ORADEA, Berthelot u. 5. Tel.: +40-259-415 424 Fax.: +40-259-406 782 E-mail: rmbisz@rdslink.ro

Elnök: BORZÁSI ISTVÁN. Felelős szerkesztő: dr. Vass Gergely. Szerkesztők: Antal Ferenc, Szilágyi László.

Szerkesztőség: 410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA Tel.: +40-259-418 221 E-mail: szeretet@rdslink.ro

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.rmbgysz.home.ro; www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

Környezetvédelem: KERESZTYÉN SZEMMEL

Egyre aktuálisabb és hangoskodóbb téma a környezetvédelem. Az Európa Parlamentben a Zöldek Pártja a negyedik helyen van. Nyugat-Európában nagyon komolyan veszik a környezet védelmét és országunkban is egyre inkább teret hódít a szemlélet. Persze nálunk vannak érdekes balkáni sajátosságok is, például a megyénk egyik városában a Zöldek pártjának az elnöke egy olyan üzletember, aki egy óriási fakitermelő céget működtet.

A környezetvédelem fontos téma és szükséges, hogy ezt keresztyén szemmel vizsgáljuk, megválogatva a hozzá fűződő elméleteket.

Országunk a környezetszennyezéssel is küszködik. Ennek egyik nagy okozója az erőltetett iparosítás. Az új komplexumok építése felborította az természet rendjét, az energiaforrások és ásványi kincsek felkutatása tönkretett sok vidéket. Az ipari termelés elárasztott különböző radioaktív, vegyi és egyéb termékekkel, amelyek nem bomlanak fel a természetes körforgás folyamán.

Ráadásul ott van az emberi felelőtlenség kérdése is. Sajnos országunkban az alapvető tisztaság is problémás, (lásd a zöld területek fenntartása és az utcán elhajtott szemét), hát még a komolyabb kérdésekhez való hozzáállás. Múltbeli örökségünk a hiányos iskolai oktatás e téren, valamint a helytelen beidegződések, amelyek gyakorlatunkra jellemzőek. Régen az „egyszerű” földműves tudta, hogy ha valamit csak úgy eldob, vagy ha földjét elhanyagolja, abból „csak” neki lesz kára. A mai, főleg városi elkényeztetett gyereket meg mit érdeklí az elhajtott szemét, amikor amúgy se tisztel senkit és semmit?

A környezetszennyezés további oka a cégek között levő verseny, és a profit-orientáltság. Fontossági sorrendben elől áll a cég erejének és hatalmának a biztosítása, a tulajdonosok jóléte, a környezet védelmére pedig már nem jut pénz.

Miért kell védenem a környezetet? Mi a helyes megközelítés?

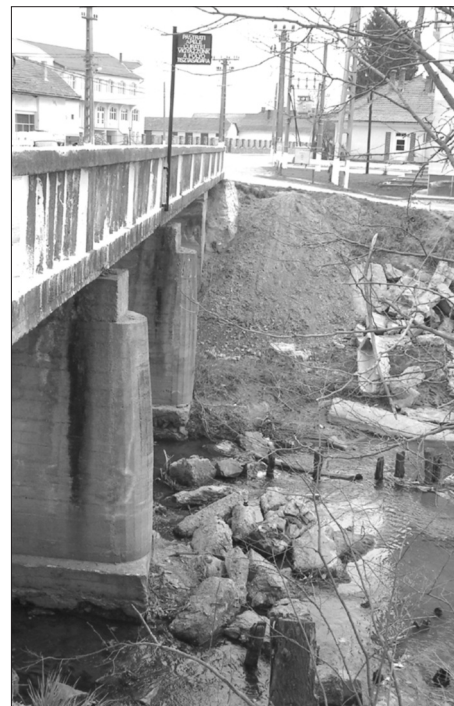

A Zöldek pártjának többsége a Darvini-evolúciós elmélet híve. Ők az anyatermészetet védik, az emberiség szülőanyját. Szerintük fontos a természet egyensúlyának fenntartása, hogy ez rendelkezzen a megfelelő erőforrásokkal és így tovább fejlődjen a világ, esélyt biztosítva az újabb variációk előállításának. A természet védelme, mint szülői kötelesség? – ez egy óriási tévedés. Mégis sokakat ez motivál, amivel mi nem érthetünk egyet.

A New Age is támogatja a természetvédelmet, azért, mert filozófiai alapja a panteizmus. Elméletük szerint az ember és környezete része egy mindent átölelő istenségnek. Itt minden isten, kő és fa, minden amit látunk. Az ember hívátása pedig az, hogy harmóniában éljen ezzel a nagy isteni testtel, nehogy elrontsák a jó viszonyt. Számukra a környezetvédelem egy isteni hivatás. A Biblia tanítása szerint a teremtett világ istenítése bálványimádás, és nem lehet a természetvédelmünk motivációja sem.

Akeresztyén indíték.

Nekünk arra kell figyelni, hogy a világnak van egy Teremtője, akit tisztelnünk kell. Amikor Ő befejezte munkáját úgy találta, hogy minden jó amit teremtett. Bennünket motiváljon ennek az isteni rendnek a fenntartása. Amikor a Teremtőt

A Kraszna folyó Perecsen központjában

megfelelően tiszteljük, csak akkor tudjuk kellőképpen védni a teremtett világot is. Ha Őt nem tiszteljük, akkor teremtményeit sem tudjuk értékelni.

Mit tehetünk a gyakorlatban, mi, hívő emberek?

Napjaink környezetvédői sokszor agresszívek, és anarchista módszereket használnak céljaik elérése végett. A keresztyén ember még a természet védelme érdekében sem lehet rendbontó forradalmár.

Az sem elég, ha csak másokat kritizálunk. Lehetőség szerint támogassunk és készítsünk elő konkrét javaslatokkal, hogy a helyi és központi vezető szervek megfelelő törvényeket hozzanak és azokat pontosan be is tartassák.

Támogatnunk kell a különböző egyesületeket is, amelyek próbálják például a mezőgazdasági termelést természetvédő módon megvalósítani. Egy ilyen kezdeményezés a Bioterra egyesület, amelyik egy jó kezdet és ismerős a köreinkben.

Szóljak-e végül a „kis lépésekről”, amelyeket bármelyikünk megtehet, hiszen tudom, hogy a lap olvasói akképpen járnak. Ha rendszerben tartjuk a házunk táját, ha a munkahelyen is ügyelünk a tisztaságra, a nyári kirándulásaink alkalmával pedig óvjuk az erdőt és a mezőt – **mindezzel a Teremtőt tiszteljük és a teremtményeit is.**

Albert István Zsolt,
Vajdahunyad